

LEBRIS

WE
KNOW
BOOKS

ANDRA STOIAN

CĂLĂTORIE IN PANDEMIE

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

PREFAȚĂ · 5

SEMINȚE DE CAMINO · 9

CĂLĂTORIA A ÎNCEPUT · 19

CĂLĂTORIE ÎN PLINĂ PANDEMIE? · 115

DARURILE CAMINO · 119

LBRIS

WE
KNOW
BOOKS

SEMINȚE DE CAMINO

Abia ce m-am întors dintr-o minunată călătorie în Stockholm. Câteva zile lungi, în mijlocul verii, soare, lumină, căldură plăcută și compania uneia dintre cele mai bune prietene, Gabi. Și cum poate fi mai bine de atât?

Iată-mă acum, în trenul spre casă, un pic nostalgică și plină de întrebări despre mine, despre viață, despre existența în sine. Mi-am luat un chai latte din Gara de Nord și sper că îmi va ține de cald în ziua asta mohorâtă. Este înnorat, este frig și mă întreb dacă chiar este iulie, căci vremea mă poartă mai degrabă în noiembrie. Mă străduiesc să dau drumul gândurilor și să mă bucur de băutura mea delicioasă și de cartea bună care mi-a ajuns în mâini.

Jurnalul unui Mag este a treia carte a lui Paulo Coelho pe care o citesc acum. Pur și simplu sorb fiecare cuvânt și trăiesc fiecare emoție ce se ascunde în spatele vorbelor sale. Am senzația că sunt acolo, parte din poveste și simt cum în interiorul meu se nasc fluturi ce se joacă în stomac. Mă simt cuprinsă de o energie aparte, ca atunci când urmează să

se întâmplă ceva ce de mult ai așteptat. Știi emoțiile acelea de dinaintea plecării în vacanță? Când îți faci bagajul, dar gândul este deja acolo, deja te distrezi și ești plin de euforie și magie? Sau emoțiile unei petreceri pe care o aștepti de mult, ori poate emoțiile și entuziasmul pe care le trăiești când aștepti sosirea unui pachet sau cadou mult visat? Ei bine, genul acesta de trăiri m-au cuprins, aparent fără explicații; doar stăteam în tren, singură, mergeam spre casă din vacanță și nu mi se pregătea nicio petrecere surpriză și nici măcar nu câștigasem la loto. Eram acolo, cu latte-ul și cu cartea în brațe, alături de două gânduri, sub formă de dorințe, ce au pus stăpânire pe fiecare celulă a corpului meu: 1. îmi doream să plec pe Camino de Santiago, cândva în viața aceasta și 2. ce mult mi-ar plăcea să scriu cărți, să fiu și eu o scriitoare de succes, celebră în toată lumea.

Ei bine, deși mi-am dorit lucrurile acestea și am trăit acele emoții despre care ți-am povestit, doar gândindu-mă la dorințele mele, viața mea reală a continuat într-o lume paralelă cu acestea. M-am întors la viața de mamă, m-am concentrat pe cursuri diferite de parenting și de dezvoltare personală, am continuat să îmi pun milioane de întrebări despre viață și despre mine, am continuat să citesc zeci de cărți pentru a găsi răspunsuri și am trăit nenumărate experiențe, mai mult sau mai puțin plăcute.

Au trecut deja 6 luni. Este ianuarie, zăpadă afară, vreme ideală pentru snowboarding. Fac o pauză de la alunecat pe pârtie și mă bucur de ceaiul cu rom și celebrul salam de biscuiți de la cabana Postăvaru. Este cald aici, trosnesc câteva lemne în sobă, ospătari aleargă de colo-colo pentru a potoli poftele schiorilor însetați și înfomețați. Este o gălăgie plăcută de râsete și povești, pahare ciocnind a bucurie, pași de clăpări și foșnet de gecii, și câte un „ăăăă...”, urmat de bușiturile schiurilor și plăcilor care au picat ca într-un domino, afară, pe terasă. Cineva tocmai le-a atins și au căzut toate, dar euforia și buna dispoziție continuă, căci e prea frumoasă atmosfera,

mai ales în compania fulgilor de zăpadă care se distrează și ei formând un strat de powder consistent, spre deliciul snowboarderilor experimentați.

Din poveste în poveste, aflu că Roxana și Bogdan pleacă pe El Camino. Cum? Când? Celulele corpului meu s-au activat din nou. Ceva din mine îmi spunea totuși că nu e cazul să mă aprind atât de tare. Nu știam să identific ce mă oprește cu adevărat, însă am pus totul pe seama celor mai tâmpite scuze. Vreo 2 secunde mi-a luat să găsesc zeci de motive pentru care nu pot pleca într-o astfel de călătorie: nu am bani, nu am echipament, vara nu îmi pot lua concediu, nu pot lipsi atât de mult de acasă, ce se întâmplă cu copilul, cine îmi ține cursurile de dans... să îți mai zic?!

Da, toate scuzele acestea păreau incredibil de bune, deși în interiorul meu era altceva. Încă nu eram pregătită, încă îmi era teamă de mine, de lume, de ceea aș putea descoperi, de viitor, de ceea ce vor crede ceilalți despre mine. Încă nu eram pregătită să îmi asum schimbări și să primesc unele răspunsuri.

Am lăsat, din nou, gândurile să se ducă și mi-am continuat viața cam în același mod ca și până atunci, tot punând întrebări în continuu și preocupându-mă să aflu ce este cu existența asta, cine sunt, de ce sunt ceea ce sunt, cum pot fi mai bună de atât, cum poate fi mai bine de atât.

Suntem în 2020. Un an care va rămâne în istorie pentru totdeauna. În primele două luni, lumea auzea despre un virus, SARS-CoV-2, care făcea ravagii prin China. Acest nou coronavirus a ajuns să fie motivul pentru care, ulterior, întreaga lume a avut de suferit. În luna martie, în România, s-a instaurat „Starea de Urgență” și astfel s-au închis școli, instituții de cultură, magazine și... cam tot ce se putea închide astfel încât economia să cadă, panica să se instaleze în rândul oamenilor și totul să o ia razna. Ne vom aminti mereu de faptul că nu aveam voie să ieșim din casă decât cu o declarație pe proprie răspundere, completată cu motive întemeiate, că

străzile erau împânzite de poliție și armată și eram amenințați cu amenzi și închisoare pentru încălcarea prevederilor acestei stări de urgență. Ne vom aminti mereu când, după două luni de stat în casă, am avut voie să ieșim pe stradă, dar numai purtând mască, de momentele când mergeam la cumpărături cu acea mască, sau când, la restaurant, până la sosirea mâncării, da, tot cu acea mască trebuia să stăm... „Distanțarea socială” a devenit un concept la fel de uzual precum „Păstrați curățenia”, însă cel de-al doilea nu este afișat atât de des pe nicăieri... Afacerile care s-au putut muta online au supraviețuit, însă multe business-uri au murit... Școala este online, multă lume lucrează de acasă, au înflorit afacerile de tip „livrare la domiciliu” pentru cumpărăturile din supermarket-uri. Granițele țărilor se închideau rând pe rând, iar când se redeschideau intrarea în carantină sau izolare devenea obligatorie. 14 zile.

Lumea s-a împărțit, cumva, în două tabere mari: cei care cred cu tărie în existența acestui virus, în puterea pe care o are și în necesitatea și importanța tuturor măsurilor pe care guvernele lumii le-au luat în combaterea răspândirii lui, și, cei care cred în existența virusului, însă condamnă vehement deciziile luate de guverne. Astfel că au apărut noi motive de dispute și conflicte între oameni, de parcă nu era suficient că socializarea oricum începuse să fie uitată...

M-am numărat și eu printre cei care au fost nevoiți să își închidă business-ul pe o perioadă de câteva luni. M-am străduit să văd perioada aceasta ca pe o oportunitate de a mă dezvolta pe alte planuri, motiv pentru care am profitat de soarele blând de pe terasă, de balansoarul și liniștea ce mi-au ținut companie în timp ce devoram carte după carte. De undeva m-am umplut de un optimism pe care nu îl mai găseam în mine de ceva vreme. Am început să mă „aliniez” cu lumea, pe rețelele de socializare, să împărtășesc cu oamenii ceea ce mă inspiră și pe mine și îmi aduce și mie bucurie. Te invit și pe tine să urmărești profilul de

Instagram: cemaifaceandra, dar și pagina de Facebook „Ce mai face Andra” (facebook.com/cemaifaceandra).

Mai puternic ca oricând, am simțit acest avânt de a citi, de a găsi răspunsuri și de a formula noi întrebări. Și cum poate fi mai bine de atât? Mai mult decât atât, de nicăieri parcă, s-a aprins din nou dorința de a pleca pe El Camino. Și cum poate fi mai bine de atât?

Este iulie 2020. Am în minte că plec pe Camino și anunț în stânga și-n dreapta că voi face asta. Mi-am dorit să plec alături de un ghid spiritual, o persoană care să vadă ce eu nu văd, care să îmi deschidă ochii, urechile și fiecare por, astfel încât să cunosc și să simt esența vieții și să primesc marele răspuns al întrebării „cine sunt eu cu adevărat?”. Și uite că în această zi minunată de vară, mă întâlnesc cu Luana, un înger pe Pământ, căreia îi împărtășesc gândul și dorința călătoriei spirituale pe El Camino. Și cum poate fi mai bine de atât? Ea îmi povestește despre Diana, care ghici ce? Este fix acel ghid despre care ți-am povestit. Am simțit cum călătoria aceasta începe să prindă contur, deși condiția plecării era să ne strângem cel puțin 3 persoane. Și întreb din nou: cum poate fi mai bine de atât? Ne-am strâns patru fete, și cu Diana, cinci. Un frumos grup de cinci fete dornice de aventură, în plină perioadă de „stat acasă”.

Și iată-ne astăzi, toate cinci, într-o primă întâlnire online, căci asta este moda perioadei, punând țara la cale. Țara, la propriu, căci urma să străbătem Spania în lung și în lat... mai mult în lat... Ne-am hotărât să pornim la drum pe Camino Portughez, cu gândul că vom vedea oceanul, și, vară fiind, experiența va fi minunată. M-am bucurat să cunosc fetele și m-am bucurat și mai mult de oportunitatea pe care mi-au oferit-o. Îi sunt recunoscătoare Dianei pentru toate informațiile privind echipamentul necesar acestei călătorii. Urma să plec cam o lună de zile, pe jos, doar cu un rucsac în spate. Este important să știi ce anume să ai cu tine astfel încât să îți asiguri tot ce ai nevoie, indiferent de vreme și luând în

considerare diferite scenarii posibile într-o călătorie de acest fel. Unde mai pui că plec în perioadă de pandemie?

Am discutat cam o oră și ceva, le-am cunoscut pe fete și cumva, cumva au început să apară semne de întrebare în mine. Andra, lasă gândurile să zboare! Am discutat și am stabilit să plecăm în două săptămâni.

Două săptămâni! Mai ții minte când îți povesteam că, acum un an găsisem „N” motive pentru care nu îmi permiteam un Camino? Ei bine, haide să îți povestesc cum au stat lucrurile acum. Pentru că statul m-a forțat să închid cursurile de dans pe care le țineam, am rămas practic fără venituri. Aduag faptul că, înainte cu o lună de „Starea de Urgență”, am semnat un contract pentru un spațiu nou, pentru școala de dans, spațiu minunat, care a venit la pachet cu o chirie enormă. Toți banii încasați în ultimele trei luni s-au dus pe două chirii. Nu îți trebuie prea multă matematică pentru a înțelege că eram mai mult decât falită. Mai primisem niște bani de pe ici, de pe colo, și pe aceia i-am dat pe cursuri de dezvoltare personală. Deci: bani pentru această aventură: ZERO. Cum poate fi mai bine de atât? Totuși, simțeam că voi face această călătorie acum, fix în această perioadă extrem de tulbură.

Așa cum îți spuneam, mai erau două săptămâni până la data plecării. Rând pe rând, fetele au început să renunțe la ideea călătoriei, fie din motive financiare, fie din diferite motive personale, și chiar se discuta să amânăm Camino pentru încă vreo două săptămâni. Atunci au început să apară din nou acele semne de întrebare și, mai mult decât atât, m-am întrebat dacă nu cumva este un semn că această călătorie trebuie să o fac singură. Au trecut încă două zile și apoi am decis: plec singură, gata! Le sunt profund recunoscătoare fetelor că mi-au oferit această oportunitate! Da, exact, cum poate fi mai bine de atât?

Ei bine, uite, acum sunt singură în această aventură. Bani nu am, echipament nu am, job-ul nu mi-l pot face, ce fac cu copilul, pregătire

nu am, limba nu o cunosc, niciodată nu am fost în Spania și, mai mult decât atât, toată lumea este profund afectată de situația COVID, mai ales Spania.

M-am informat pe un grup al „prietenilor” Camino, români care au făcut acest pelerinaj, de situația din Spania. Toată lumea, fără nicio excepție, m-a considerat nebună, inconștientă, iresponsabilă și am primit atât de multe muștrări și cuvinte urâte căte nu auzi nici la ușa cortului... Mama?! Mama a ripostat vehement... Am avut chiar și o prietenă bună, care locuiește în Spania și care m-a informat continuu cu articole din presa locală despre situația gravă în care se afla țara. În plus, mi-a oferit zeci de motive pentru care să nu fac acest pelerinaj. M-am descurajat și chiar am vrut să renunț, pe principiul: dacă doi îți spun că ești beat, te duci să te culci. Am avut totuși o singură persoană care a insistat să merg și îi sunt profund recunoscătoare... În momentul renunțării, am simțit o tristețe profundă și o stare de apatie puternică. Îmi venea să plâng continuu și aveam senzația că am pierdut ce aveam mai drag. Atunci am zis: „STOP! Viața cui o trăiesc? Cum m-aș simți dacă aș pleca acum?” Și știi ce s-a întâmplat în acel moment? Pur și simplu inima mi s-a umplut de bucurie și un entuziasm incredibil mi-a cuprins tot corpul. Am știut, din nou, că este momentul. El Camino de Santiago. Acum.

Simona mi-a aruncat într-o doară ideea de a căuta sponsori pentru acest pelerinaj. Hmm... Interesant punct de vedere. Dar de unde? Cine? Cum? Ce opțiuni am? Câteva întrebări pe care le-am ridicat Universului și au început să vină răspunsuri... Și cum poate fi mai bine de atât?

Tocmai postasem într-un grup că urmează să fac această călătorie și că sunt în căutare de sponsori, dacă cineva cunoaște pe cineva... Oana mi-a trimis direct niște bani în cont. Wow! Minunat! Am fost și mi-am cumpărat rucsac. Iar pentru că Universul le așază spre binele nostru suprem, am primit și reducere la rucsac. Cum poate fi mai bine de atât?

Alexandra, Dragoș și Ciucaș X3 mi-au oferit un echipament la care nici măcar nu am visat vreodată, astfel că am umplut rucsacul cu tot ce aveam nevoie. Au început să vină, timid, bani pentru încălțăminte, pentru biletele de avion și pentru primele două nopți de cazare.

El Camino, gata, vin!

Un lucru foarte interesant s-a petrecut atunci când mi-am luat biletele de avion. Rămăsesem pe traseul stabilit cu grupul de fete și căutam zboruri către Porto. Trei zile s-a derulat procesul acesta, pentru că fie erau foarte scumpe zborurile, fie nu aveam cardul la îndemână, fie îmi suna telefonul fix atunci când voiam să fac tranzacția și apoi mă luam cu altele. Mi-a venit apoi în minte gândul că totuși traseul acesta este posibil să nu fie chiar pe lângă ocean. Astfel că m-am informat și da, nu așa fi văzut oceanul prea mult... Ok, Andra, acum încotro? Aha! Camino del Norte! Văd mult iubitul ocean și este fix priveliștea pe care mi-o imaginez și pe care mi-o doresc. În plus, un pic de bronz ar face bine... Ei bine, mă hotărâsem că aceasta este ruta pentru mine, iar când să iau bilet spre Bilbao, aceeași poveste: unde e cardul, nu e cardul, îmi suna telefonul, mă luam cu altele, iar apoi am aflat că majoritatea cazărilor de pe traseu erau închise din cauza COVID. No, acum eu încotro merg și ce fac? O fi un semn să renunț? În continuare curgeau mesajele de „Stai acasă! Unde te duci în perioada asta? Asta nu e perioadă de călătorit! Ești inconștientă!”. NU! Este un semn să ascult de mine, de instinct și să deschid ochii spre ceea ce vine la mine cu atâta ușurință: ruta mea este Camino Francez. Am achiziționat biletul de avion în mai puțin de un minut, l-am luat mai ieftin decât un kilogram de cireșe și chiar mi-am făcut rezervare pentru prima noapte pe meleaguri spaniole. Rapid, ușor și cu bucurie și glorie.

Eram atât de fericită și în același timp mi se părea incredibil. Chiar plec? Singură?

Mi-am pregătit bagajul, un rucsac de 4 kilograme, mi-am pus adidașii lângă și am privit biletul de avion. O călătorie doar dus. Știam când plec, dar nu știam când mă întorc.

Mi-am dorit să fac această călătorie și, deși ar putea părea un clișeu, a fost exact ca o chemare. Și uite ceva și mai interesant: tocmai se împlineau fix doi ani de când citisem cartea lui Coelho. Mai mult decât atât, el povestește fix despre ruta pe care urma să o parcurg și eu. Carte care, îți repet, a sădit în mine dorința acestui pelerinaj. Și, mai ții minte când ți-am spus că tot această carte a dat naștere dorinței de a scrie? Și cum poate fi mai bine de atât? Să fiu o scriitoare de succes, celebră în întreaga lume, să inspir oamenii și să aduc bucurie și zâmbete și energie bună. Încă visez la asta.

Primisem deja, așa cum ți-am spus, câteva sponsorizări și mă gândeam oare cum aș putea să aduc și eu o contribuție pentru cei care au donat. O nouă idee s-a aprins: un blog, ca un jurnal de vacanță. Simplu, ușor, pe Facebook: Ce mai face Andra. Plănuisem să scriu zilnic despre aventurile din călătorie, conștientizări, să adaug poze și în acest fel, să fiu contribuție pentru cât mai multă lume. Ceea ce a urmat cu acest blog, nu aveam nici cea mai vagă idee și nici acum nu îmi pot imagina. Însă întreb, din nou, Universul: cum poate fi mai bine de atât?

Pornesc așadar, singură, în plină pandemie de Coronavirus, într-un pelerinaj într-o țară străină, cu o limbă pe care nu o cunosc, doar cu un rucsac în spate. Plec pe jos din Pamplona spre Santiago de Compostela, habar nu am câți kilometri și nu am idee când mă întorc acasă. Bani de călătorie am doar pentru primele două zile. Singurul lucru cert este că Mihai, fiul meu, stă cu bunicii și este în culmea fericirii să petreacă timp alături de bunicul lui, motiv pentru care pornesc liniștită în privința asta.

CĂLĂTORIA A ÎNCEPUT

🌿 **3 August. Am plecat de acasă, dar încă sunt în țară.**

Am pornit spre București. E cald, e soare, e o zi frumoasă de luni. O nouă săptămână, un început nou.

Am plecat cu lacrimi în ochi, de bucurie combinată cu o stare de wow! Chiar fac asta? Entuziasm și în același timp renunțare. Renunțare la cotidian, la cunoscut, la același pattern. Deschidere către A FI, a trăi în prezent, AICI și ACUM.

Îmi este greu să mă desprind de prieteni, de oamenii alături de care am atâtea amintiri frumoase. De ce? Pentru că îmi este teamă că îi voi pierde și nu pentru că „renunț” eu la ei, ci pentru că ei nu mă vor aștepta. Plâng pe drumul spre gară... am pornit pe jos pentru a mă obișnui, mai ales cu rucsacul în spate. În plus, soarele îmi usucă lacrimile, este gălăgie pe stradă și pot suspina și plânge în hohote fără să fiu auzită.

Am încredere în Dumnezeu și în speranța că voi da drumul acestei temeri și că îmi va aduce bucurie prin felul în care se vor așeza lucrurile atunci, când mă voi întoarce acasă.

Ce așteptări am? Fără așteptări. Știu că este pentru mine, este un cadou pe care Universul mi l-a pregătit și vreau să mă bucur de ceea ce vine. Vreau să trăiesc prezentul. Îmi doresc să curăț bagajul emoțional pe care îl car, conștient și/sau inconștient, cu mine. Darurile pe care le am cu mine și care contribuie la asta sunt meditația, Theta Healing, Access Bars, Hooponopono, Rugăciunea inimii și însăși călătoria. Și cum poate fi mai bine de atât?

Și toată teama de necunoscut și neîncredere în sine să fie extrase, distruse și de-create în totalitate, din toate timpurile, planurile, nivelurile conștiinței, celulele corpului, din corpul prezent și viitor, pentru totdeauna! Știu cum să trăiesc fără teamă, cu încredere, cu curaj și cu bucurie în viața aceasta, în corpul acesta și cel viitor, pentru totdeauna. Mulțumesc! Așa este și așa să fie.

Dorul este oare atașament? Hmm...

Astăzi, întâlniri cu oameni dragi și se pare că tocmai am primit o invitație la picnic, în parc! Și cum poate fi mai bine de atât? Guacamole în parc? Și humus și roșii? Iooo! Curcubeu pe cerul gurii! Viața vegană este chiar faină!

Herăstrău este un loc magic. Alei împânzite de râsete, role, biciclete și trotinete, miros de vată de zahăr și porumb fiert, flori multicolore care îți încântă privirea, sălcii dese care te mângâie pe creștet, și luciul apei ondulat de vânt ori poate de câte o rață, fie o lebădă ce se plimbă liniștită printre caiace și modernele paddle-board-uri. Este plăcut să fii aici la picnic, pe iarba moale, în atmosfera aceasta feerică, de vară, mai ales când ai lângă tine oameni dragi și faini. Plăcut? Este minunat! Absolut minunat!

Mai sunt câteva ore, însă vreau să mă gândesc doar la timpul pe care îl trăiesc acum. Acum. Aici. Azi, 15 kilometri prin București.

🌿 *4 August. Am ajuns în Spania. Zaragoza.*

Astăzi am ajuns în Spania, la Zaragoza. Vreo 3 ore și jumătate de zbor, timp în care am dormit și m-am trezit fix pentru câteva poze și am adormit la loc...

No, am aterizat și a început aventura. Busul către centru se ia de la vreun kilometru de aeroport, așa că am mers pe jos, pe un drum asemănător cu o autostradă, și a fost cel puțin dubios: mașini treceau cu viteză, direcția în care mergeam era în sens opus circulației rutiere, iar trotuare nu existau. Să adaug faptul că eram singură pe drum? Unde s-au

duș toți cei care au aterizat aici? Am ajuns în stație, niciun tonomat de bilete. Vine busul, urc, nimeni nu vorbește engleză. Deduc că am nevoie de un card pentru bilete, pe care ar fi trebuit să îl cumpăr dintr-un loc special. Care loc special? Unde? Nu mai contează, am mers fără bilet până la destinație. Mulțumesc Universului pentru călătoriile gratuite pe care mi le oferă și pentru toate oportunitățile faine pe care mi le aduce!

Ajung la hostel cu bine, după ce GPS-ul mi s-a oprit și nu știam la ce stație să cobor. Am coborât mai repede și am mai mers pe jos vreo 15 minute, ceea ce a fost o plăcere: soarele plăcut de după-amiază și verdețată multă. La hostel, deși recepția e ușor deprimantă, camerele sunt curate și spațioase, băile sunt curate și personalul amabil. Din nou, am realizat că ar fi fost bine să fi știut să leg câteva propoziții în spaniolă. Până la finalul călătoriei o să „hablo español” mai ceva ca în filme...

Am luat cina pe malul fluviului Ebro, al doilea cel mai lung curs de apă din Peninsula Iberică. Este singurul râu din Spania care, la vărsare, prezintă o deltă și nu un estuar.

Cina? Banane, brișe cu ciocolată și ceva cașcaval feliat, ce am găsit la singurul magazin deschis în zonă.

Am hoinărit puțin prin centru și m-am bucurat de un apus foarte frumos. Am profitat de atmosfera aceasta pentru meditație și pentru câteva momente de recunoștință. A fost magic!

Conștientizările de astăzi? O la la! Unde tot fugim atât? Unde, de ce și pentru ce atâta grabă? Unde suntem, de fapt? Suntem în prezent? Și cum ar fi să știm să ne bucurăm de prezent, să fim în prezent, să fim conștienți, să trăim în mod conștient, să fim asumare, să trăim asumați și să știm cum să fim asumați? Să știm când și cum să zicem „nu”, să știm că putem să zicem „nu” și că este perfect în regulă să refuzăm, să știm când, cum și ce să refuzăm, să știm ce, când și cum să acceptăm în viața noastră. Și ceea ce împiedică acest lucru să fie extras, distrus și de-creat

în totalitate, ACUM, pentru totdeauna, din toate timpurile, din toate planurile, din toate nivelurile conștiinței, din toate celulele corpului, din corpul prezent și viitor. Mulțumesc! Așa este și așa să fie.

Apropo! Astăzi am găsit primul semn Camino și m-am bucurat precum un copil. Am făcut doar 10 kilometri astăzi, plimbându-mă cu drag prin Zaragoza.

